

afløsningen, og for de øvrige. Vel kan det ikke nægtes, at ogsaa en Kirke af førstnævnte Art vil kunne komme i Trang, f. Eks. ved Indtrædelse af saadanne ekstraordinære Forhold ved Kirkebygningen, som ikke har kunnet forudses ved Fastsættelsen af Afløsningssummen, saaledes at Forpligtelsen for Sognebeboerne i D. L. 2—22—64 nu ogsaa maa indtræde for disse, men Udvalget har ved sine Forslag herom søgt at fastslaa, at en saadan Forpligtelse bør danne et rent Undtagelsestilfælde og skal derfor ikke kunne afgøres af Kirkens Bestyrelse og Stiftsøvrigheden, men i hvert enkelt Tilfælde underkastes Ministeriets Undersøgelse og Afgørelse. Naar Udvalget har foreslaaet, at saadan Afgørelse om Ligning kan omfatte et vist Aaremaal, er herved særlig tænkt paa Adgang til gennem en lempelig Ligning at føre den for Kirken afsatte Kapital tilbage til dens oprindelige Størrelse, naar Forholdene har nødvendiggjort Brug af en Part af denne. Samtidig og i Overensstemmelse med sin Opfattelse af disse Kirkers Stilling har Udvalget forment, at man til Gengæld ikke maa angribe disse Kirkers Formue til Fordel for saadanne Formaal, som ikke har kunnet tages i Betragtning ved Kommissionens Fastsættelse af Kapitalens Størrelse, og stiller derfor Ændringsforslag Nr. 29 til § 19.

Ganske anderledes end med Kirkerne paa Landet, der efter hidtil at have været i privat Eje nu ved Tiendeloven er overgaaet til Selveje, er Forholdet med Købstadkirkerne. Disse, der paa to nær er selvejende og altid har været betragtede som saadanne, er kun rent undtagelsesvis beneficerede med Tiender, medens deres Formue — Kapitaler eller Jorder — er af højst forskellig og tilfældig Størrelse for de enkelte Kirker. For de fleste gælder som Hovedregel, at Formuen er for ringe til, at Kirkens Udgifter til Drift og Vedligeholdelse kan afholdes heraf, og gennem Menneskealdre har derfor det manglende været paalignet Sognebeboerne som en aarlig tilbagevendende Ud-

gift for disse, svarende til Ydelsen af Kirketiende paa Landet. Med Hensyn til Paaligningen af disse Udgifter har Byraadet — foruden fornævnte Adgang siden 1837 til at vælge et Medlem af Kirkens Bestyrelse — kun den ene Myndighed (Lov om Kirkensyn af 17. Februar 1861 § 25), at det kan begære et Synspaalæg indanket for Oversyn eller særligt Syn, selv om Kirkens Bestyrelse maatte finde, at der ikke er Anledning til at begære Oversyn. Ved Skrivelse af 23. Marts 1888 er af Indenrigsministeriet udtalt, at der ikke tilkommer Byraadet nogen Ret til at gøre Udsættelser ved Kirkens Regnskab, men at Byraadet er pligtigt at paaligne Menighedens Medlemmer det Beløb, der efter Regnskabet behøves til Dækning af, hvad Kirkens Udgifter overstiger dens Indtægter. — Naar Lovforslaget nu, som en fælles Regel for alle selvejende Kirker i Landet — saavel de tidligere selvejende Købstadkirker som de ved Tiendeloven tilkomne selvejende Kirker paa Landet, for hvilke den nødvendige Kapital er henlagt af Tiendens Afløsningssum —, indfører Adgang til at faa paalignet et Beløb svarende til $\frac{1}{10}$ pCt. af den i Sognet fastsatte skattepligtige Indkomst og dertil knytter den Bestemmelse, at dette Beløb ikke kan overskrides uden Kommunalbestyrelsens Samtykke, saa behandles her to helt uensartede Størrelser. For Købstadkirkernes Vedkommende vilde den nye Lovbestemmelse betyde, at den ene af deres Indkomstkilder — og for manges Vedkommende langt den vigtigste — vilde Aar for Aar gøres afhængig af Byraadets Beslutning og vilde for Fremtiden kun bestaa i en for hvert enkelt Regnskabsaar af Byraadet muligt given Bevilling. Den eneste Myndighed, Byraadet nu kan udøve i dette Forhold: at det kan forlange et af Kirkensynet stillet Krav prøvet af Oversynet, vilde blive afløst af et Forhold, hvorefter det for en Række Kirker udelukkende vilde bero paa Byraadets for hvert enkelt Aar truffene Afgørelse, om Kirken kunde holdes tilbørligt vedlige og opfyldte sine af Lovgivningen følgende Forpligtelser, og denne Ordning vilde saaledes være en fuld-